

Arrest

nr. 57 100 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van X en advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor X, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en verzoekster kwamen volgens hun verklaringen respectievelijk op 21 februari 2010 en op 20 oktober 2009 het Rijk binnen en dienden respectievelijk op 22 februari 2010 en op 21 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 2 november 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Yerevan. In mei 2007 huwde u traditioneel met X (OV 6.513.633). Na uw huwelijk trok uw echtgenote bij u in. In 2007 kreeg uw schoonmoeder, X (OV 6.217.847), problemen omwille van haar werk in de gevangenis. Zij werd benaderd door medestanders van een gevangene die banden had met Levon Ter-Petrosyan, een voorname politicus van de oppositie. Er werd haar gevraagd om de gevangene te helpen ontsnappen, hetgeen ze weigerde. Om u en uw vrouw er niet bij te betrekken, vertelde zij nauwelijks over haar problemen. Op 1 november 2007 verliet uw schoonmoeder, samen met haar partner Martik, uw vrouw en haar andere dochter Armenië. Tot dat ogenblik hadden u en uw vrouw persoonlijk nog geen problemen gekend. Omwille van geldgebrek kon uw vrouw niet met haar moeder en zus naar België

doorreizen en bleef zij samen met Martik achter in Oekraïne. Twintig dagen later keerde zij alleen terug naar Armenië en trok terug bij u in Yerevan. Enkele dagen na haar terugkeer, toen u op weg naar huis was na het werk, merkte u dat u in het oog gehouden werd door onbekenden in de buurt van uw woning. U slaagde erin hen kwijt te spelen in de omliggende straten en ging terug naar huis. Van enkele jongens die in uw appartementsblok woonden, vernam u dat onbekenden naar u geïnformeerd hadden. U vertelde uw vrouw over wat er gebeurd was en jullie beslisten naar de stieftante van uw vrouw in Sovetashen (de oude benaming van Nubarashen) te verhuizen. In 2008 kwam u de mannen die uw schoonmoeder zochten tegen in Yerevan maar u kon ontsnappen. Op 10 september 2009 was uw vrouw, die zwanger was, alleen thuis toen drie onbekenden langs kwamen. Zij wilden van uw vrouw weten waar haar moeder was, en mishandelden haar. Hierna besloten jullie te vluchten. Jullie doken onder in Goris en Sisyan tot de reis geregeld was. Omdat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten, kon enkel uw vrouw vertrekken. Zij verliet Armenië op 10 oktober 2009 en vroeg in België asiel aan op 21 oktober 2009. Op 7 december 2009 herkende u in Yerevan enkele mannen die u al eerder had gezien. U probeerde te ontkomen maar de mannen haalden u in en begonnen u te slaan. Ze identificeerden zich als politieagenten en zeiden dat ze u enkel wat wilden vragen. Ze vroegen u waar uw vrouw en schoonmoeder waren. Toen u zei dat u dat niet wist, kreeg u een slag op het hoofd. Omdat er buurtbewoners aankwamen, gingen de agenten weg. U ging niet naar het ziekenhuis en bleef aan het werk. Op 27 januari 2010 werd u door drie van de agenten die u ruim een maand eerder hadden geslagen tegengehouden en in een auto gedwongen. U werd naar het kerkhof van Tokhmakh gebracht. Daar dreigden de mannen ermee u te doden indien u niet zou vertellen waar uw vrouw en schoonmoeder waren. U zei opnieuw dat u niet wist waar ze waren maar stelde voor dat u tijd zou krijgen om hun verblijfplaats te achterhalen. De mannen gaven u tot eind februari de tijd. In deze periode regelde u uw vertrek uit Armenië. U vertrok op 13 februari 2010, kwam in België aan op 21 februari en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw militair boekje en een kopie van de eerste vier pagina's van uw paspoort neer. Uw echtgenote legde later nog de volgende documenten neer: haar geboorteakte, haar diploma, de geboorteaktes van jullie kinderen, de erkenningsakte van uw zoon en het medisch boekje en nog vijf andere medische documenten op naam van uw zoon.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient vastgesteld te worden dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen die uw schoonmoeder, Yerosyan Mayranush, zou hebben gekend in Armenië voor haar vertrek naar België. Zo zouden u en uw vrouw na het vertrek van uw schoonmoeder problemen hebben gekregen met de mannen met wie ook uw schoonmoeder problemen had gekend in Armenië omwille van haar werk in de gevangenis. Meer bepaald wilden zij van jullie de verblijfplaats van uw schoonmoeder weten. (CGVS d.d.14/10/2010, p.7; Yerosyan Viktoria – CGVS 1, p.11-12)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw schoonmoeder door mij werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door haar verklaarde problemen in Armenië. Een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op 10 juni 2009. Nadat deze werd ingetrokken op 28 juli 2009 werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen op 16 april 2010. Gelet op het feit dat door mij geoordeeld werd dat het asielrelaas van uw schoonmoeder bedrieglijk was, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd. Bijkomende vaststellingen bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Vooreerst werden er verscheidene tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in de verklaringen van u en uw vrouw.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u voor het eerst merkte dat jullie niet met rust gelaten zouden worden toen u enkele dagen na de terugkeer van uw vrouw uit Oekraïne merkte dat u in het oog werd gehouden door onbekenden. U slaagde erin hen kwijt te spelen. Van de jongens van uw appartementsblok vernam u die avond dat er naar u geïnformeerd was. U vertelde uw vrouw hierover en jullie besloten Shengavit te verlaten en naar de stieftante van uw vrouw in Nubarashen te verhuizen. (CGVS, p.8) Uw echtgenote maakte van dit incident echter geen enkele melding. Zij verklaarde dat haar persoonlijke problemen pas begonnen op 10 september 2009. Echter stelde zij ook dat jullie zich voordien reeds schuilhielden in Nubarashen. Gevraagd waarom jullie zich voor september 2009 al schuil hielden in Nubarashen en bij familieleden, terwijl jullie geen problemen zouden hebben gekend voordien, stelde zij dan weer dat jullie gevisieerd werden. Gevraagd om dit te verduidelijken stelde zij louter dat het ging om mensen die tot alles in staat waren maar maakte zij geen enkele melding van dit incident, dat de directe aanleiding zou zijn geweest voor jullie vertrek uit Shengavit.

(Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.4-5) Dit is niet geloofwaardig te noemen indien dit incident werkelijk plaatsgevonden zou hebben, te meer daar u uitdrukkelijk stelde dat u uw vrouw hierover vertelde. (CGVS, p.8) Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote bleef u erbij dat het incident in Shengavit enkele dagen na haar terugkeer wel degelijk plaatsvond, hetgeen de inconsistentie in jullie verklaringen niet opheft. U opperde bovendien dat uw echtgenote het incident misschien vergat te melden omdat ze er geen aandacht aan zou hebben besteed omdat er geen agressie was geweest. (CGVS, p.12) Ook dit kan bezwaarlijk als verklaring beschouwd worden, aangezien het hier volgens u de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Shengavit betreft. Zodoende kan verwacht worden dat ook uw echtgenote hiervan enige melding zou hebben gemaakt.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat, toen uw vrouw werd aangevallen in het huis van haar stief tante op 10 september 2009, jullie voordien niet gewaarschuwd waren en niets er concreet op wees dat men wist dat jullie in Nubarashen waren. (CGVS, p.9) Uw echtgenote daarentegen, stelde dat u op dat moment niet thuis was omdat jullie op de hoogte waren dat men jullie had gelokaliseerd. Enkele dagen voordien hadden de burens jullie immers gewaarschuwd dat bepaalde personen aan hen hadden gevraagd of jullie effectief in het huis van de stief tante verbleven. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.8) Hiermee geconfronteerd stelde u dat ze dit misschien enkel tegen uw vrouw en haar stief tante vertelden maar dat u hier niet van op de hoogte was (CGVS, p.12). Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uw echtgenote stelde immers uitdrukkelijk dat u er niet was precies omdat jullie belagers wisten waar jullie waren.

Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u, volgens uw vrouw, op 10 september 2009 niet thuis was omdat u op zoek was naar geld om haar en jullie kind te laten vluchten omdat men al wist waar jullie verbleven. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.8) U stelde dan weer dat er voor deze datum helemaal geen plannen waren om uw vrouw te laten vertrekken naar België omdat u dacht dat alles voorbij was. (CGVS, p.9)

Verder verklaarde u dat u de mannen die op zoek waren naar uw schoonmoeder na het vertrek van uw vrouw uit Armenië (in oktober 2009) voor het eerst terug zag op 7 december 2009 in Yerevan; dat ze zich identificeerden als politieagenten; dat ze toen wilden weten waar uw schoonmoeder en uw vrouw waren; en dat ze hierbij fysiek geweld gebruikten. (CGVS, p.9-10) Uw echtgenote maakte hiervan geen enkele melding voor het Commissariaat-generaal. Hoewel het incident plaatsvond na haar vertrek uit Armenië, mag verwacht worden dat zij hier enige melding van zou maken aangezien het een belangrijke indicatie was dat men nog steeds naar u en uw moeder op zoek was. Hoewel u stelde dat u er met uw vrouw slechts één keer over sprak en niet vertelde dat u geslagen werd (CGVS, p.10), mag nog steeds verwacht worden dat ook uw echtgenote dergelijke relevante feiten van u beider vervolgingsprobleem kan aanbrengen. Uw verklaring hiervoor, dat u dit incident zelf ook niet te ernstig opnam (CGVS, p.10), is bovendien weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Immers, het betrof hier het eerste incident waarbij u zelf fysiek werd aangevallen, en dit bovendien door politieagenten.

Betreffende de woning van uw schoonmoeder werd verder een tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van uw vrouw vastgesteld. Uw schoonmoeder verklaarde destijds voor het Commissariaat-generaal dat haar huis in Nubarashen in brand werd gestoken na haar vertrek uit Armenië. (Yeranosyan Mayranush – CGVS, p.3) Uw echtgenote stelde dan weer dat het huis, in feite een caravan, afbrandde voor haar vertrek in november 2007. Geconfronteerd met de verklaringen van haar moeder, stelde uw vrouw enkel dat ze het zich niet meer herinnerde, hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft. Daarenboven is het eveneens weinig geloofwaardig te noemen dat zij niet zou weten of het huis in brand werd gestoken (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.5, 13).

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag – te weten de problemen die jullie zouden hebben gekend na het vertrek van uw schoonmoeder uit Armenië in 2007. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in ernstige mate ondermijnd.

Daarnaast werden nog een tegenstrijdigheid vastgesteld die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. Zo verklaarde u dat uw vrouw bij u introk in het appartement van uw ouders in de wijk Shengavit van Yerevan na jullie huwelijk in mei 2007. Zij zou daar verbleven hebben tot haar vertrek naar Oekraïne. Toen ze daarna terugkeerde naar Armenië trok ze terug bij u in. (CGVS, p.3, 7-8) Uw echtgenote daarentegen, verklaarde niet in Yerevan te hebben gewoond en heel haar leven in Nubarashen te hebben gewoond. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 1, p.4) Geconfronteerd met haar verklaringen bleef u bij uw verklaringen en stelde dat uw vrouw misschien de periode voor jullie huwelijk bedoelde. Dit kan echter niet volstaan als verklaring daar verwacht wordt van een asielzoeker dat hij of zij zo accuraat mogelijk antwoordt op de gestelde vragen. Bovendien werd de vraag op twee manieren aan haar gesteld. Voorts stelde uw vrouw dat zij geen contact met u had in de periode tussen

haar vertrek uit Armenië en uw aankomst in België. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.10) Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie in deze periode wel degelijk contact hadden. (CGVS, p.10)

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging door personen met banden met de oppositiepartij HHSh die op zoek zijn naar uw schoonmoeder ernstig ondermijnd door de vaststelling dat uw schoonmoeder zelf in augustus 2010 nog terugkeerde naar Yerevan en Nubarashen om er op bezoek te gaan bij Martik en de stieftante van uw vrouw. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 1, p.9-10) Indien men werkelijk, zoals u stelt, u zelfs nog met de dood bedreigde in januari 2010 ten einde u ertoe aan te zetten om te zeggen waar uw schoonmoeder zich bevindt, is het niet geloofwaardig te noemen dat uw schoonmoeder een dergelijk risico – zij verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat ze vreesde gedood te worden (Yeranosyan Mayranush – CGVS, p.8) – zou nemen door terug te keren naar Nubarashen. Hiermee geconfronteerd, stelde uw echtgenote in eerste instantie dat haar moeder wist dat ze een risico liep maar toch nog een keer Martik, die zoveel voor haar had gedaan, wilde bezoeken, hetgeen bovenstaande vaststelling echter niet weerlegt. Bovendien woonde volgens uw echtgenote Martik niet in Nubarashen, maar in het dorp Gekhanis in het district Masis (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.13), zodat dit geenszins een verklaring kan bieden voor de vaststelling dat zij terugkeerde naar Nubarashen.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw militair boekje en de kopie van de eerste vier pagina's van uw paspoort bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Evenwel dient opgemerkt te worden dat, wat betreft uw paspoort, het hier slechts een kopie betreft zodat de echtheid ervan niet nagegaan kan worden. De geboorte- en erkenningsakte van uw zoon en de geboorteakte van uw dochter bevatten eveneens enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit geldt eveneens voor de geboorteakte en het diploma van uw echtgenote, dat enkel gegevens betreffende haar identiteit en scholing bevat. De medische documenten – het medisch boekje, een epikrise, een grafische weergave van het hartprobleem, een medisch attest d.d.27/11/2008, een geschreven diagnose en een visitekaartje van de behandelende arts - van uw zoon handelen enkel over zijn aangeboren hartaandoening, maar hebben voorts niets te maken met de door u verklaarde asielproblemen (Yeranosyan Viktoria – CGVS 1, p.10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Viktoria Yeranosyan (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Sovetashen (de oude naam voor Nubarashen). In mei 2007 huwde u traditioneel met Grigoryan Garegin (OV 6.584.922). Uw moeder, Yeranosyan Mayranush (OV 6.217.847), werkte in een gevangenis waar een zekere Kokol werd vastgehouden, die banden had met de oppositiepartij HHSh. Zij werd benaderd door medestanders van deze persoon. Er werd haar gevraagd om hem te helpen ontsnappen, hetgeen ze weigerde. Om u en uw man er niet bij te betrekken, vertelde zij nauwelijks over haar problemen. Op 1 november 2007 verlieten u, uw moeder en haar partner Martik en uw zus Yeranuyan Astrik (OV 6.183.542) Armenië. Tot dat ogenblik hadden u en uw man persoonlijk nog geen problemen gekend. Omwille van geldgebrek konden enkel uw moeder en zus doorreizen naar België; u en Martik bleven achter in Oekraïne. Twintig dagen later keerde u alleen terug naar Armenië. U en uw man trokken uit veiligheidsoverwegingen bij uw stieftante in Nubarashen in. Op 10 september 2009 was u alleen thuis - u was op dat moment zwanger - toen drie onbekenden langskwamen. Uw man was die dag niet thuis omdat hij op zoek was naar geld om u en uw zoon het land uit te krijgen. Immers, enkele dagen voordien hadden de bureu u gewaarschuwd dat onbekenden naar jullie geïnformeerd hadden. U werd door deze mannen mishandeld omdat ze van u wilden weten waar uw moeder was. Uiteindelijk vertrokken de mannen nadat u het bewustzijn verloren had. Toen uw man later die dag thuis kwam, besloten jullie onder te duiken in Goris en Sisyan tot uw reis naar het buitenland geregeld was. U verliet uiteindelijk met uw zoon Armenië op 10 oktober 2009. U kwam aan in België op 20 oktober 2009 en vroeg de dag nadien asiel aan. Uw man bleef achter in Armenië maar kende er nog problemen met de

personen die op zoek waren naar u en uw moeder. Zo werd hij op 27 januari 2010 meegenomen naar het kerkhof van Tokhmakh en er met de dood bedreigd indien hij niet zou vertellen waar u en uw moeder waren. Uiteindelijk verliet ook uw man Armenië. Hij kwam in België aan op 21 februari 2010 en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw diploma, de geboorteaktes van uw kinderen, de erkenningsakte van uw zoon, het medisch boekje en nog vijf andere medische stukken op naam van uw zoon.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept, met name de problemen die jullie kenden ten gevolge van de problemen van uw moeder. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, alsook voor een bespreking van de door u neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot. Deze beslissing is deels gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u, uw echtgenoot en uw moeder:

"[...] Vooreerst werden er verscheidene tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in de verklaringen van u en uw vrouw."

"Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u voor het eerst merkte dat jullie niet met rust gelaten zouden worden toen u enkele dagen na de terugkeer van uw vrouw uit Oekraïne merkte dat u in het oog werd gehouden door onbekenden. U slaagde erin hen kwijt te spelen. Van de jongens van uw appartementsblok vernam u die avond dat er naar u geïnformeerd was. U vertelde uw vrouw hierover en jullie besloten Shengavit te verlaten en naar de stieftante van uw vrouw in Nubarashen te verhuizen. (CGVS, p.8) Uw echtgenote maakte van dit incident echter geen enkele melding. Zij verklaarde dat haar persoonlijke problemen pas begonnen op 10 september 2009. Echter stelde zij ook dat jullie zich voordien reeds schuilhielden in Nubarashen. Gevraagd waarom jullie zich voor september 2009 al schuil hielden in Nubarashen en bij familieleden terwijl jullie geen problemen zouden hebben gekend voordien, stelde zij dan weer dat jullie geïsoleerd werden. Gevraagd om dit te verduidelijken stelde zij louter dat het ging om mensen die tot alles in staat waren maar maakte zij geen enkele melding van dit incident, dat de directe aanleiding zou zijn geweest voor jullie vertrek uit Shengavit. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.4-5) Dit is niet geloofwaardig te noemen indien dit incident werkelijk plaatsgevonden zou hebben, te meer daar u uitdrukkelijk stelde dat u uw vrouw hierover vertelde. (CGVS, p.8) Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote bleef u erbij dat het incident in Shengavit enkele dagen na haar terugkeer wel degelijk plaatsvond, hetgeen de inconsistentie in jullie verklaringen niet opheft. U opperde bovendien dat uw echtgenote het incident misschien vergat te melden omdat ze er geen aandacht aan zou hebben besteed omdat er geen agressie was geweest. (CGVS, p.12) Ook dit kan bezwaarlijk als verklaring beschouwd worden, aangezien het hier volgens u de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Shengavit betreft. Zodoende kan verwacht worden dat ook uw echtgenote hiervan enige melding zou hebben gemaakt."

"Voorts blijkt uit uw verklaringen dat, toen uw vrouw werd aangevallen in het huis van haar stieftante op 10 september 2009, jullie voordien niet gewaarschuwd waren en niets er concreet op wees dat men wist dat jullie in Nubarashen waren. (CGVS, p.9) Uw echtgenote daarentegen, stelde dat u op dat moment niet thuis was omdat jullie op de hoogte waren dat men jullie had gelokaliseerd. Enkele dagen voordien hadden de burens jullie immers gewaarschuwd dat bepaalde personen aan hen hadden gevraagd of jullie effectief in het huis van de stieftante verbleven. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.8) Hiermee geconfronteerd stelde u dat ze dit misschien enkel tegen uw vrouw en haar stieftante vertelden maar dat u hier niet van op de hoogte was (CGVS, p.12). Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uw echtgenote stelde immers uitdrukkelijk dat u er niet was precies omdat jullie belagers wisten waar jullie waren."

"Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u, volgens uw vrouw, op 10 september 2009 niet thuis was omdat u op zoek was naar geld om haar en jullie kind te laten vluchten omdat men al wist waar jullie verbleven. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.8) U stelde dan weer dat er voor deze datum helemaal geen plannen waren om uw vrouw te laten vertrekken naar België omdat u dacht dat alles voorbij was. (CGVS, p.9)"

"Verder verklaarde u dat u de mannen die op zoek waren naar uw schoonmoeder na het vertrek van uw vrouw uit Armenië (in oktober 2009) voor het eerst terug zag op 7 december 2009 in Yerevan; dat ze zich identificeerden als politieagenten; dat ze toen wilden weten waar uw schoonmoeder en uw vrouw waren; en dat ze hierbij fysiek geweld gebruikten. (CGVS, p.9-10) Uw echtgenote maakte hiervan geen enkele melding voor het Commissariaat-generaal. Hoewel het incident plaatsvond na haar vertrek uit Armenië, mag verwacht worden dat zij hier enige melding van zou maken aangezien het een belangrijke indicatie was dat men nog steeds naar u en uw moeder op zoek was. Hoewel u stelde dat u er met uw vrouw slechts één keer over sprak en niet vertelde dat u geslagen werd (CGVS, p.10), mag nog steeds verwacht worden dat ook uw echtgenote dergelijke relevante feiten van u beider vervolgingsprobleem kan aanbrengen. Uw verklaring hiervoor, dat u dit incident zelf ook niet te ernstig opnam (CGVS, p.10), is bovendien weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Immers, het betrof hier het eerste incident waarbij u zelf fysiek werd aangevallen, en dit bovendien door politieagenten."

"Betreffende de woning van uw schoonmoeder werd verder een tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van uw vrouw vastgesteld. Uw schoonmoeder verklaarde destijds voor het Commissariaat-generaal dat haar huis in Nubarashen in brand werd gestoken na haar vertrek uit Armenië. (Yeranosyan Mayranush – CGVS, p.3) Uw echtgenote stelde dan weer dat het huis, in feite een caravan, afbrandde voor haar vertrek in november 2007. Geconfronteerd met de verklaringen van haar moeder, stelde uw vrouw enkel dat ze het zich niet meer herinnerde, hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft. Daarenboven is het eveneens weinig geloofwaardig te noemen dat zij niet zou weten of het huis in brand werd gestoken (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.5, 13)."

"Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag – te weten de problemen die jullie zouden hebben gekend na het vertrek van uw schoonmoeder uit Armenië in 2007. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in ernstige mate ondermijnd."

"Daarnaast werden nog een tegenstrijdigheid vastgesteld die de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. Zo verklaarde u dat uw vrouw bij u introk in het appartement van uw ouders in de wijk Shengavit van Yerevan na jullie huwelijk in mei 2007. Zij zou daar verbleven hebben tot haar vertrek naar Oekraïne. Toen ze daarna terugkeerde naar Armenië trok ze terug bij u in. (CGVS, p.3, 7-8) Uw echtgenote daarentegen, verklaarde niet in Yerevan te hebben gewoond en heel haar leven in Nubarashen te hebben gewoond. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 1, p.4) Geconfronteerd met haar verklaringen bleef u bij uw verklaringen en stelde dat uw vrouw misschien de periode voor jullie huwelijk bedoelde. Dit kan echter niet volstaan als verklaring daar verwacht wordt van een asielzoeker dat hij of zij zo accuraat mogelijk antwoordt op de gestelde vragen. Bovendien werd de vraag op twee manieren aan haar gesteld. Voorts stelde uw vrouw dat zij geen contact met u had in de periode tussen haar vertrek uit Armenië en uw aankomst in België. (Yeranosyan Viktoria – CGVS 2, p.10) Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie in deze periode wel degelijk contact hadden. (CGVS, p.10)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroepen verzoekers zich op de "Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli

1991 betreffende de formele motivering, van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Waar verzoekers de schending van het *“beginsel van behoorlijk bestuur”* invoeren, wijst de Raad hen erop dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit is in casu niet gebeurd en dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien de beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoeker legt fotokopieën van vier bladzijden uit zijn paspoort voor en verzoekster haar originele geboorteakte. Verzoekers verklaren dat hun originele paspoorten door de smokkelaar werden achtergehouden terwijl de Raad niet inziet waarom beroep dient te worden gedaan om een smokkelaar wanneer verzoekers over originele identiteitsdocumenten beschikken. De geboorteakte kan een begin van bewijs zijn, doch aangezien verzoekster geen ander origineel stuk neerlegt met foto kan niet met relatieve zekerheid worden vastgesteld of deze akte haar betreft. Voorts hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers tonen niet op afdoende wijze hun identiteit aan en hun illegale reis komt verzonnen voor.

3.2. Verzoekers stellen vervolging te vrezen door aanhangers van de politicus Levon Ter- Petrosyan gezien verzoeksters moeder weigerde een medestander uit de gevangenis te helpen ontsnappen. Verzoekers leggen geen documenten ter staving van hun problemen, meerbepaald de bedreigingen en mishandelingen, voor. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn

van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Uit wat volgt, blijkt dat in casu geenszins het geval.

3.3. Verzoeksters moeder vroeg reeds op 8 februari 2008 in België asiel aan, maar haar aanvraag werd afgewezen door de commissaris-generaal op 15 april 2010 wegens ongeloofwaardigheid van het relaas. Deze motivering van de commissaris-generaal inzake verzoeksters moeder Mayranush Yeranosyan hypothekeert de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoekers halen terecht aan dat de beslissing van de commissaris-generaal inzake de asielaanvraag van verzoeksters moeder nog kon hervormd worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat echter niet is gebeurd nu ook het beroep van verzoeksters moeder is afgewezen bij arrest Rvv van 25 mei 2010, nr 43 750. De Raad wijst er hoe dan ook op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvragen.

3.4. Zo legden verzoeker en verzoekster veelvuldig strijdige verklaringen af betreffende elementen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Verzoekers waren tegenstrijdig over verzoeksters woonplaats vanaf mei 2007 terwijl verzoeker verklaarde dat verzoekster bij hem introk in Yerevan (zie gehoorverslag CGVS man, p. 3 en 7-8) verklaarde verzoekster haar hele leven in Nubarashen te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS 1.09.2010 vrouw, p. 14). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid werd, bleef verzoeker bij zijn eerdere verklaringen en stelde hij dat ze misschien de periode voor hun huwelijk bedoelde wat geenszins blijkt uit het gehoorverslag van verzoekster. Dat verzoekers niet eenduidig zijn over een dergelijk eenvoudig feit roept sterke twijfels op over hun effectieve aanwezigheid in Armenië. Dit klemte te meer nu verzoekers niet aannemelijk maken illegaal gereisd te hebben en hun paspoorten niet te kunnen voorleggen.

3.4.1. Verzoeker verklaarde dat hij achtervolgd werd en naar hem werd geïnformeerd enkele dagen nadat verzoekster terugkeerde uit Oekraïne. Verzoeker heeft verzoekster hiervan op de hoogte gebracht en ze besloten daarom naar Nubarashen te verhuizen. Verzoekster maakte echter geen gewag van dit incident. Verzoeker trachtte haar stilzwijgen te verklaren door te beweren dat ze het incident misschien vergat te melden (zie gehoorverslag CGVS man, p.12), wat bezwaarlijk kan overtuigen nu dit incident de directe aanleiding vormde voor hun vlucht naar Nubarashen. Aldus kan geen geloof gehecht worden aan de ingeroepen reden voor hun vertrek naar het buitenland. Dit klemte te meer nu verzoekers inzake het incident van 10 september 2009 waarbij verzoekster werd mishandeld ook onverzoenbare verklaringen aflegden. Zo stelde verzoeker dat ze op voorhand geen aanwijzingen hadden dat ze concreet gevaar liepen en ze voor het incident geen plannen hadden om Armenië te verlaten (zie gehoorverslag CGVS man, p. 9) terwijl verzoekster daarentegen stelde dat ze enkele dagen voordien werden gewaarschuwd door de burens en dat verzoeker die dag afwezig was omdat hij op zoek was naar geld om de vlucht van verzoekster en hun kind te bekostigen (zie gehoorverslag CGVS 14.10.2010 vrouw, p. 8). Verzoekster maakte evenmin gewag van een incident op 7 december 2009 waarbij verzoeker werd gemolesteerd door agenten in burger. Hoewel verzoekster toen reeds in België was en verzoeker stelt haar slechts één maal hierover te hebben gesproken, zonder vermelding van de mishandeling, is het redelijk te verwachten dat verzoekster minstens het bestaan van deze gebeurtenis vermeldde, wat niet gebeurde. Verzoekers verklaring de gebeurtenis zelf niet te ernstig op te nemen kan niet overtuigen nu verzoeker ondermeer omwille van dit incident meent een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Tot slot blijkt dat verzoekster en haar moeder eveneens strijdige verklaringen aflegden over de datum waarop de caravan van haar moeder werd afgebrand. Verzoeksters bewering zich de brand niet goed te herinneren, biedt geen verklaring voor deze incoherentie.

3.5. Verzoekers trachten de incoherenties in hun verklaringen te vergoelijken door erop te wijzen dat ze de bedreigingen op *“een andere manier”* beleefden en *“op een moment dat ze alleen waren”*. Echter, een andere beleving van een gebeurtenis kan geenszins leiden tot tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, laat staan de onwetendheid van verzoekster verklaren. Voorts hebben niet alle tegenstrijdigheden betrekking op de momenten waarop verzoekers alleen waren en kan dit hoe dan ook de incoherenties niet verklaren gezien deze de kern van hun asielrelaas uitmaken en het aldus redelijk is te verwachten dat ze in staat zijn hierover eenduidige verklaringen af te leggen.

3.6. Bovendien menen verzoekers dat geen rekening wordt gehouden *“met de objectieve ernst van de ondergane vervolgingen en de impact ervan op hun psychische toestand die noodzakelijkerwijze vervormingen kan veroorzaken bij het pogen naar voor te brengen van een relaas over wat er gebeurd is”* en eisen ze de vernietiging van de bestreden beslissingen gelet op de *“impact van de psychologische schade geleden door eisers”* en de precare gezondheidstoestand van verzoeksters moeder.

3.6.1. De Raad ziet het nut van de vernietiging van de bestreden beslissing niet in. Verzoekers, noch hun advocaat hebben op geen enkel moment bij de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens het verhoor door de commissaris-generaal gewag gemaakt van psychische problemen die hen ervan beletten coherente verklaringen af te leggen. Verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat hun verklaringen niet intern tegenstrijdig zijn, maar wel strijdig met elkaar. Voorts ziet de Raad evenmin in hoe de ziekte van verzoeksters moeder de incoherenties tussen verzoekers verklaringen betreffende de kern van hun relaas kan vergoelijken. Bovenstaande beweringen uit het verzoekschrift komen dan ook opportuun voor. Ten slotte dient te worden benadrukt dat de feiten zelf ongeloofwaardig zijn en de psychologische gezondheid van verzoeksters moeder dan ook niet hieraan te wijten kan zijn.

3.7. Tevens kunnen de blote beweringen uit het verzoekschrift *“Het is volkomen te begrijpen dat een moeder haar (jonge) kinderen niet gaat opzadelen met haar problemen om ze niet onnodig bang te maken”* en *“Het vermoeden dat ze er iets van zouden kunnen afweten is vaak genoeg om mensen onder druk te zetten of te bedreigen”* de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven niet herstellen.

3.8. Verzoekers nalaten enige vorm van nationale bescherming in te roepen breekt de ernst en waarachtigheid van hun ingeroepen problemen af. Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift *“Hoe kan het CGVS dan van verzoekers verlangen dat zij bij de politie of autoriteiten bescherming zouden zoeken als de eiser net door enkele van hen in het openbaar werd geslagen en bedreigd?”*. In zoverre waarachtig dat enkele agenten in burger verzoeker hadden bedreigd en mishandeld -quod non-, ontsloeg dit verzoekers niet van hun verplichting enige andere vorm van nationale bescherming aan te spreken desgevallend via tussenkomst van niet-gouvernementele organisaties of een advocaat. Het is immers niet ernstig dat verzoekers dergelijke handelingen wel kunnen stellen in België waar ze vreemd zijn aan de maatschappij maar niet in de voor hen bekende Armeense samenleving. Verzoekers nalatigheid hiertoe een initiatief te nemen kan slechts het verzonnen karakter van hun asielaanvraag versterken. Dat verzoekers geen gegronde vrees koesteren omwille van de voormalige baan van verzoeksters moeder bij het gevangeniswezen wordt verder bevestigd nu de moeder in augustus 2010 op familiebezoek ging naar Yerevan en Nubarashen (zie gehoorverslag CGVS 1.09.2010, p. 9-10).

3.9. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu geenszins het geval.

3.10. Wat de overige neergelegde, overigens onvertaalde, documenten betreft, namelijk verzoekers militair boekje, verzoeksters diploma, de geboorteakten van de kinderen, de erkenningsakte en medische documenten aangaande hun zoon, bieden deze geen ondersteuning voor verzoekers asielrelaas.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Na grondige lezing van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, de motivering van de commissaris-generaal geenszins *“louter stereotiep”* is en hij wel degelijk rekening heeft gehouden met *“het gehele dossier en met alle verklaringen van de betrokken partijen”*. Deze verwijten van verzoekers zijn dan ook niet ernstig.

6. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK